

sắt giảm nghiêm trọng. (1)

Em cầu nguyện ma xó Komkomba phù hộ độ trì cho anh diệt được chương phong lợi hại của Anton-

Đọc xong thư này, anh có thể mở bất cứ chai rượu nào để uống. Dĩ nhiên là anh không sợ em đầu độc bằng soan-giốc. Sau khi anh thành công về vang, em sẽ tiễn anh ra sân bay. Không lực Thụy Sĩ đã giành riêng một máy bay để chở anh sang Pháp-

Anh bước ra bao lơn nhìn về bên trái sẽ thấy tòa nhà của hoàng tử Phakanvong. Hồi tối, anh đã nặng tay với bọn cận vệ của Phakanvong. Nên anh sẽ gặp khó khăn nếu em không giúp anh. Anh đừng đến nhà Phakanvong vội, vì hấp tấp là hồng bét. Hễ em kêu điện thoại về hãy đi. Anh đậu xe xé cửa nhưng đừng bấm chuông. Anh chờ một cận vệ đội bê-rê đen mở cổng rồi hãy lái vào.

Anh nhớ kỹ lời em dặn nhé.

Vì em không muốn anh chết. Em không được phép lấy chồng đã đành, thần ma xó còn cấm em không được yêu đàn ông, nhất là đàn ông khác chủng tộc, và khác tín ngưỡng nữa. Anh tha lỗi cho em.

Anh Z-28 ơi, anh đừng nghĩ đến việc cất bức thư này làm tang vật. Vì lẽ giản dị, anh đã cầm lên trong tay để đọc.

(1) người Tây Tạng thường đeo dao chí-y với bùa thiêng kô, chuỗi hạt bồ đề từ-riên-hoa, và ở tai trái cái bông tai trên lửa gọi là a-long.

Nhiệt lượng từ thân thể con người bốc ra sẽ có tác dụng làm mảnh giấy tan biến thành than trong vòng 5 phút đồng hồ.

Chúc anh thắng lợi và thương anh nhiều.

Văn Bình nghe xẹt một tiếng nhỏ. Ngọn lửa màu xanh không biết từ đâu hiện ra đã liềm cong bốn góc tờ giấy. Rồi trong chớp mắt ngọn lửa xám chiếm toàn thể diện tích bức thư hồng xinh xắn.

Bên ngoài, trời đã sáng rõ. Qua cửa kính, Văn Bình thấy rõ sườn núi An-pơ đầy tuyết trắng. Buổi sáng, chắc thời tiết lạnh lắm. Trong cuộc đời trời nổi, chàng cảm thấy nhớ quê nhà nhiều nhất những buổi sáng trời lạnh, ngồi trong phòng gần máy sưởi ngắm những thân cây trụi lá ngoài vườn và những bông tuyết rơi lả tả. Những buổi sáng trời lạnh, người ta thường uống nước trà, song Văn Bình lại uống rượu. Giấu thi huyết-ky nhằm vôi ô-liu, đậu phộng đóng hộp, nghèo thì đưa đầy vôi rượu công-xi, rượu thuốc bìm bịp, rượu nếp than, rượu «nhất dạ lục giao sinh ngũ tử»... Chắt say quốc hồn quốc túy này được kèm theo món khô quốc hồn quốc túy, khô tra, khô sặt, khô thời lòi, khô bống kèo, khô khoai, khô gộc, khô chim, khô nóc, khô bò, khô nai... thì ngon tuyệt.

Chàng nhớ đến người yêu và bè bạn ở Saigon. Giờ này chắc con trai Văn Hoàng đã thức giấc.

Nó có thói quen dậy thật sớm để luyện kình. Nó tập thở, tập quyền, tập atemi liên tù lị cho đến gần trưa mới được nghỉ. Mẹ nó, Quỳnh Loan, cũng thức giấc cùng lúc với nó, và giám sát buổi tập một cách chu đáo và nghiêm khắc. Cứ cái đà này thì năm 15, 16 tuổi, Văn Hoàng sẽ thành vô địch. Nó chưa quá 10 tuổi, chẳng bao lâu nữa nó bước vào đời, mẹ nó sẵn sóc nó ngày đêm hầu không cho nó học đòi một số tật xấu của cha. Tật uống rượu huyết-ky như hũ chim. Tật hút thuốc lá Salem như ống khói tàu hỏa. Và tật yêu chớp nhoáng, yêu thực mạng, yêu rất nhiều mà chẳng yêu ai...

Chàng vợ chai huyết-ky, hất nắp xuống đất rồi rót đầy vào cái ly bia cao cổ. Chàng nốc một hơi cạn. Bất giác hơi men quen thuộc làm chàng nhớ lại một mùi thơm quen thuộc. Mùi thơm của phở-mát. Miền Nam nước Việt có khó thì Thụy Sĩ có phở-mát. Buổi sáng teng teng như thế này, có một cô gái căng cứng một bên, chấm bánh mì vào phở-mát nấu chảy thành nước...trời ơi...hình ảnh nên thơ này làm Văn Bình đói bụng cồn cào hơn bao giờ hết.

Người Thụy Sĩ cũng biết dùng nồi bắng đất như người Việt. Lấy cái nồi đất, khử trước với tỏi cho thơm, rồi cắt phở-mát từng khoanh mỏng

bỏ vào cùng với rượu vang trắng, đun trên bếp trong 20 phút cho chảy ra, thêm thêm chút tiêu rồi bưng ra ăn. Món này gọi là «phông-duy» (1). Chàng yêu phông-duy vì nó có nhiều điểm tương hợp với sở thích của chàng. Phông-duy phải ăn thật nhanh, vì ăn chậm nó sẽ đông đặc lại, nhưng nếu ăn thật nhanh thì sức nóng của nó sẽ làm phồng miệng. Cũng như chàng vậy, chàng gặp đàn bà là tán tỉnh thần tốc như máy toán điện tử, song chàng háu đói bậc nhất mà chưa hề...phồng miệng vì bị giai nhân ngoạm cắn hoặc tát xiếc (kề ra, đôi khi cũng có, nhưng đó chỉ là hành hạ một cách thương yêu). Dùng phông-duy, người Thụy Sĩ kị uống rượu. Vì uống rượu là bội thực. Văn Bình yêu phông-duy vì chàng chiêu với hàng chai rượu mà vẫn không hề hấn. Thiên hạ thường kị rượu mỗi khi hò hẹn với đàn bà, vậy mà Văn Bình... Chàng yêu phông-duy vì món phở-mát độc nhất vô nhị này giống hệt đàn bà. Thao phương pháp ẩm thực thì ăn chậm cũng không đông đặc, ăn nhanh lại không phồng miệng, vừa ăn vừa uống rượu không bị đau bao tử. Thao tâm lý phụ nữ thì mới

(1) - Fondue. Món quốc hồn quốc túy này được nấu theo nhiều kiểu ở Thụy Sĩ. Tác giả hoàn toàn đồng ý với Z.23 rằng fondue cũng giống như đàn bà.

quen hoặc chưa quen cũng như thế quen lâu, khó tính đến mấy cũng thành dễ tính.

Reng reng... reng reng..

Cơn say tè mè của Văn Bình bị gián đoạn đột ngột. Chuông điện thoại reo vang. Đầu dây bên kia là tiếng nói của Emma :

— Em đây. Anh bắt đầu nói chuyện với em thì Anton cũng vừa bắt đầu nói chuyện với hoàng tử Phakanvong. Anh nhớ hết lời em dặn chứ ?

Chàng đáp gọn lỏn :

— Nhớ.

— Anh sửa soạn xuống vườn ra xe thì vừa. Em đã hạ lệnh cho nhân viên mặc anh hành động.

— Nhưng tôi đã đổi ý kiến.

— Anh không gặp Anton nữa ?

— Không. Và cô đã biết lý do.

— Ha, ha... anh Z.28 toan dòn phép với em. Vâng, anh đổi ý kiến thì thôi, em không dám nài ép. Thay vì lái đến nhà Phakanvong, xin anh phóng thẳng ra biên giới.

— Chào cô. Hân hạnh được làm bạn với cô.

— Vâng, chào anh.

— Ô kia, tôi đã chào rồi, tại sao cô chưa chặn cắt điện thoại ?

— Dễ lắm, anh cứ đặt xuống là điện thoại tự cắt. Anh sinh ra trong thế kỷ 20, anh đã dùng điện thoại cả triệu lần, anh không biết nguyên tắc tối thiểu ấy ư ? Anh Z.28 ơi, anh không muốn cúp giây nói vì lẽ giận dì anh chỉ dọa thôi. Nhưng giả néo đứt dây đấy, anh à..

— Tôi không thể làm công không cho thiên hạ. Nếu chỉ là việc đỡ đỡ hỏi tôi còn ngần ngại, phương chi đây là việc đe dọa đến mạng sống.

— Hiểu rồi, anh đừng giả vờ nữa. Anton chết, em có lợi 10 thì anh cũng có lợi 5. Anh đừng hy vọng em chia tiền với anh. Nói rõ anh biết : em sẽ chiếm trọn số tiền thưởng của KGB và độc quyền kỹ khế ước khai thác dầu hỏa với Phakanvong. Mười mấy triệu đô-la, anh kiếm khi nào chả được. Sao anh tham vậy, anh Z.28 ? Anh không nhường nhịn đàn bà, nhường nhịn em một chút được ư ?

— Cô mới tham. Tham nên giành ăn một mình.

— Khở quá, em chỉ có một lá phiếu trong hội đồng điệp báo quốc gia Thụy Sĩ. Hội đồng đã quyết định, em không thể đi ngược lại. Em sẵn sàng chiều anh, nếu... nếu anh chỉ đòi một vừa, hai phải..

— Chẳng hạn ?

— Chẳng hạn em hôn anh.

— Trời đất ơi, hơn chục triệu đô.la một cái hôn. Theo chỗ tôi biết, đây là cái hôn đắt nhất từ xưa đến nay.

— Anh không nên nói nhảm. Từ thuở dậy thì đến giờ em chưa từng yêu ai. Chưa từng hôn ai vì tình yêu. Anh sẽ là người đàn ông thứ nhất được em hôn thành thật.

— Chỉ có hôn xuống thôi ư ?

— Như vậy đã quá nhiều rồi. Em là thủ lĩnh Phần Gián nhân viên dưới quyền hàng trăm, bạn bè hàng ngàn, việc em nhận lời hôn anh đã là một sự liều lĩnh kinh khủng. Tuy vậy, vẫn chưa liều lĩnh bằng việc em qua mặt thần linh. Em đã nguyện trong trắng suốt đời. Anh muốn em chết không ?

— Không.

— Chúng mình đã hiểu nhau rồi đó. Ngược lại, em cũng xin hứa. Nếu khi ấy lòng em rung động thì anh đòi gì cũng được. Em sẽ biện lễ xin thần linh giải lời thề ngày trước. Thôi, đã đến giờ, anh đi đi.

— Em chờ anh trên đường Dalcrose ư ?

— Vâng. Nhớ nhé, anh Z.28 yêu của em. Phải đánh cho rớt cái khóa gấu trong cán dao thì mới thắng được nội kinh của Anton. Nào, em hôn một phần trong điện thoại, còn hai phần để giành

đến lát nữa.

Những tiếng chụt chụt vang ngân trong dây nói. Bỗng nhiên Văn Bình ngáy ngất. Như thế Emma vừa ôm hôn chàng. Không phải hôn lạnh lùng, hôn miễn cưỡng. Mà là hôn nồng nàn, hôn dè mê...

Cửa ra hành lang được mở rộng không biết từ khi nào. Mấy cô gái phục sức hà tiện vải cũng biến dấu mất. Lúc chàng đến, đèn xa.lông thấp sáng như trong nhà có đại tiệc. Giờ đây, mọi ánh sáng đèn rục rờ đã tắt. Buổi sáng màu hồng ào vào mảnh vườn nhỏ hẹp, làm tăng màu xanh tươi của cỏ non cắt ngắn. Chàng khỏi dùng xe gắn máy vì Emma đã đậu sẵn cho chàng chiếc Métxêdét (lại Métxêdét. .) còn thơm mùi sơn hấp và mùi vỏ lốp mới khui.

Biệt thự của Phakanvong ở kề cận nên chàng không có thời giờ thưởng thức món quà cơ khí đắt tiền này. Chàng vừa ngừng xe thì cánh cổng sắt nặng nề đã mở. Chàng thoáng thấy cái mũ bê-re đen của gã cận vệ. Hẳn đặt sang bên, nhường lối cho xe hơi. Chàng không giảm bớt tốc độ thì chớ, lại còn đạp lút chân ga khiến bọn cận vệ đứng nghênh ngang trên con đường nhỏ, đã sởi phải nhẩy lui trời chết để khỏi bị xe cán.

• Chiếc DB Aston-Martin sơn trắng của Anton

đậu sát bạc tam cấp dẫn lên phòng khách. Văn Bình thốt xuống xe thì Anton bước ra khỏi ngưỡng cửa. Thấy chàng, hần hơi khựng. Hần vẫn mặc bộ com-lê cà tàng và thắt cà-vạt cũng cà tàng không kém. Da mặt hần hơi nhờn, chắc hần cũng mất ngủ cả đêm như chàng, tuy vậy hần không hề tỏ vẻ mệt mỏi. Dưới ánh sáng ban mai, hần cao hơn chàng rõ rệt.

Đi bên hần, hoàng tử Phakanvong lại có thái độ thân nhiên. Thân nhiên đến nỗi người quen thân nhiên như Văn Bình cũng phải ngạc nhiên. Phakanvong phục sức khá chỉnh tề, song bộ râu mép chưa được săn sóc với nhiều sợi cứng lớn chồm lên lông đã làm hần mất vẻ khôi ngô trung niên. Và dường như bụng Phakanvong phồng ra nhiều hơn khiến dáng đi trở nên nặng nề và cục mịch.

Anton chỉ ngược nhìn chàng mà không chào một tiếng, hai tay vẫn thọc túi quần. Hần ngậm miệng, giữ cảm lặng là để bảo toàn nguyên khí. Nghĩa là hần đã biết chàng đến với mục đích thi tài sống mái.

Phakanvong cất tiếng :

— Hần bạnh được tài ngộ ông Z 28. Chẳng hay ông quá bộ đến tẹt xá vào giờ sớm sửa này về việc gì ạ?

Văn Bình đáp thông :

— Gõ do chong giôm.

— Cảm ơn ông. Tôi đã tìm thấy. Ông Anton vừa mang đến cho tôi. Tôi rất tiếc là không thể ký bản khế ước đầu hỏa với ông mặc dầu chúng ta là chỗ thân tình từ nhiều năm nay.

Anton lùi lại sát tường, luống nhờn tuyến đỏ rực vẫn quấn chặt lấy Văn Bình. Hai người đứng cách nhau độ 3 mét. Anton gằn giọng với Văn Bình :

— Ông muốn thụ giáo ?

Văn Bình chưa kịp đáp thì Phakanvong đã tiến đến, giang tay án ngữ giữa hai đối thủ. Hần quay mặt về phía Văn Bình :

— Xin ông hiểu giùm nhà tôi không phải là võ đài. Dầu sao tôi cũng võ võ quyền thuật, tôi không dám ngăn cản hai ông so tài cao thấp. Nhưng trước hết, tôi yêu cầu ông trao khẩu súng lục cho tôi.

Anton bật cười :

— Đực ông lầm rồi, ông Văn Bình không có tấc sắt nào trong mình đâu. Những người đã đến trình độ siêu đẳng như chúng tôi không thèm dùng súng đạn trong cuộc tỉ thí tay đôi, đực ông đừng ngại.

Hần vòng tay thi lễ với Văn Bình. Văn Bình cũng thi lễ lại. Chiều hôm trước, Anton tung đòn